

другу могућност да користи и ужива своје имање. Трајно онемогућавање приступа (земљишту) се због тога мора сматрати задирањем у њена права по члану 1. Првог протокола.“

Суд је у овој пресуди схватио дугогодишње понашање турских оружаних снага на северном Кипру као непрекинуто кршење одредаба о мирном уживању имања, какво јемчи европско право људских права.

Подноситељка представке је, услед познатих прилика на северу острва, била лишена елементарне могућности да приступи свом имању. Таква ситуација је до тренутка кад се пред Судом поставило питање трајала више од 16 година и суштински је утицала на однос подносиоце представке као сопственице према предмету њене својине. Суд је овакво чињенично стање оценио као трајну или како се још каже, континуирану повреду, која се управо састоји у спречавању приступа једном добру.

И у пресуди међудржавног спора Кипар против Турске Суд је утврдио да спречавање расељених лица да приступе својим имањима представља трајну повреду члана 1. Првог протокола. Суд се о томе овако изразио: „Постоји трајна повреда члана 1. Првог протокола у односу на кипарске Грке, који живе на северном Кипру, зато што им није било обезбеђено мирно уживање имања у случају трајног напуштања те територије и зато што у случају смрти нису призната права њихових сродника који живе на јужном Кипру.“

Фигура повреде права била је у овој пресуди она иста коју смо сусрели у случају Лоизиду. Понашање органа одговорне државе које је довело до повреде права састојало се у спречавању приступа имању, надзора над овим, као и спречавању употребе и уживања имања.

У случају Папамихалопулос и други против Грчке Суд је такође утврдио постојање трајне повреде права на мирно уживање имања из члана 1. Првог протокола. Подносиоци представки у том случају били су сопственици земљишта у приобалном подручју у Грчкој. Они су пре 1967. добили одговарајуће дозволе за изградњу хотела на земљишту које им је припадало. По успостављању војне диктатуре 1967, влада је подносиоцима представки одузела земљиште без накнаде, наменивши га за изградњу базе грчке морнарице и објеката за одмор официра и њихових породица.

Подносиоцима представки је услед понашања грчких власти било онемогућено да користе своје имање. Они нису могли ни да га заложу, оставе у наслеђе или поклоне. Због тога је Суд на следећи начин у закључку окарактерисао ситуацију у каквој су се нашли подносиоци представки: „Постојала је и наставља да постоји повреда члана 1. Првог протокола.“

Судски закључак недвосмислено потврђује трајну природу повреде права на мирно уживање имања. Немогућност приступа земљишту, као ни располагања овим постојала је све време трајања владе војне хунте у Грчкој и настављала се до времена подношења представки пред Судом и